

4. W postanowieniu Sądu naruszono przysługujące wnoszącemu odwołanie prawo do skutecznego środka prawnego i sprawiedliwego procesu, przewidziane w art. 47 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ w postanowieniu tym Sąd niezgodnie z prawem i błędnie odrzucił skargę, na podstawie art. 126 regulaminu postępowania, jako oczywiście niedopuszczalną, ze względu na to, że została rzekomo wniesiona zbyt późno, jak też nie zbadał co do istoty skargi, zawartych w niej argumentów i żądań.
5. Sąd błędnie uznał w swym postanowieniu, że wnoszący odwołanie powinien pokryć własne koszty poniesione w postępowaniu przed Sądem (art. 133 i art. 134 ust. 1 regulaminu postępowania przed Sądem):

W swym postanowieniu Sąd niesłusznie oddalił skargę na podstawie art. 126 regulaminu postępowania, a w efekcie także niesłusznie uznał, że wnoszący odwołanie powinien pokryć własne koszty w postępowaniu przed Sądem. Po uchyleniu postanowienia Sądu i odesłaniu sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd kwestia podziału kosztów musi zostać rozstrzygnięta ponownie, mocą ostatecznego orzeczenia Sądu, a w wypadku uwzględnienia skargi strona pozwana, czyli Parlament Europejski, powinna zostać obciążona wszystkimi kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie (art. 133 i art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem).

**Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2016 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej
Polskiej**

(Sprawa C-336/16)

(2016/C 343/39)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: K. Herrmann i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez:
 - przekraczanie od 2007 do co najmniej 2013 roku dobowych wartości dopuszczalnych dla pyłu PM10 w 35 strefach jakości powietrza i rocznych wartości dopuszczalnych dla pyłu PM10 w dziewięciu strefach jakości powietrza oraz braku informacji wskazujących na to, że sytuacja ta uległa poprawie;
 - brak przyjęcia odpowiednich działań w programach ochrony powietrza zmierzających do jak najkrótszego okresu występowania przekroczeń wartości dopuszczalnych PM10 w powietrzu;
 - przekraczanie dobowych wartości dopuszczalnych zwiększonych o margines tolerancji od 01.01.2010 r. do 10.06.2011 r. w strefie 14.17- miasto Radom, 14.18- strefie pruszkowsko – żyrardowskiej i 16.5 – strefie kędzierzyńsko-kozielskiej oraz od 01.01.2011 do 10.06.2011 w strefie 30.3- ostrowsko-kępińskiej;
 - nieprawidłową transpozycję art.23 ust.1 akapit 2 dyrektywy 2008/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy ⁽¹⁾,

Rzeczpospolita Polska uchybiła jej zobowiązaniom przewidzianym odpowiednio w art.13 ust.1 w związku z załącznikiem XI, art.23 ust.1 akapit 2, art. 22 ust.3 w związku z załącznikiem XI, dyrektywy 2008/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy.

- Obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Od 2007r. dobowe i roczne wartości dopuszczalne dla pyłu PM10 zostały przekroczone w odpowiednio 35 i 9 strefach. Mimo tego uchybienia art.13 ust.1 w zw. z załącznikiem XI dyrektywy 2008/50/WE Rzeczpospolita Polska nie przyjęła – wbrew art.23 ust.1 akapit 2 dyrektywy 2008/50/WE skutecznych działań w planach ochrony powietrza, dzięki którym przekroczenia te trwałyby jak najkrócej.

Nieskuteczność tych działań wynika między innymi z okresu trwania przekroczeń dopuszczalnych wartości oraz z braku przepisów prawnych ustanawiających wartości emisyjne dla paliw wykorzystywanych w sektorze ogrzewania indywidualnego i standardów emisyjnych dla indywidualnych urządzeń grzewczych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 152, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano (Włochy) w dniu 22 czerwca 2016 r. – Sacko Moussa/Commissione Territoriale per il riconoscimento della Protezione internazionale di Milano

(Sprawa C-348/16)

(2016/C 343/40)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Milano

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sacko Moussa

Strona pozwana: Commissione Territoriale per il riconoscimento della Protezione internazionale di Milano

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywę 2013/32/UE ⁽¹⁾ (w szczególności art. 12, 14, 31 i 46) należy interpretować w ten sposób, że zezwala ona na procedurę taką jak włoska procedura (przewidziana w art. 19 ust. 9 dekretu ustawodawczego nr 150/2011), w ramach której sąd, do którego zwróciła się osoba ubiegająca o azyl – której wniosek w wyniku pełnego rozpatrzenia obejmującego przesłuchanie został oddalony przez organ administracyjny właściwy w zakresie wniosków o azyl – może oddalić skargę sądową bez przeprowadzenia rozprawy i wysłuchania stron, nie będąc zobowiązany do ponownego przesłuchania wnioskodawcy, w sytuacji gdy skarga jest oczywiście bezzasadna i nie ma możliwości zakwestionowania odmowy organu administracyjnego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180, s. 60).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 27 kwietnia 2016 r. w sprawie T-316/13 Pappalardo i in./Komisja, wniesione w dniu 24 czerwca 2016 r. przez Salvatore Aniello Pappalardo, Pescatori La Tonnara Soc. coop., Fedemar Srl, Testa Giuseppe & C. s.n.c, Pescatori San Pietro Apostolo Srl, Camplone Arnaldo & C. Snc di Camplone Arnaldo & C., Valentino Pesca s.a.s., di Camplone Arnaldo & C.

(Sprawa C-350/16 P)

(2016/C 343/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Salvatore Aniello Pappalardo, Pescatori La Tonnara Soc. coop., Fedemar Srl, Testa Giuseppe & C. s.n. c, Pescatori San Pietro Apostolo Srl, Camplone Arnaldo & C. Snc di Camplone Arnaldo & C., Valentino Pesca s.a.s., di Camplone Arnaldo & C (przedstawiciele: adwokaci V. Cannizzaro i L. Caroli)